

Sygn. akt VI Ka 304/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr .)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 roku

sprawy **M. W.** ur. (...) w L.

s. M., E. z domu K.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 5 marca 2015 r. sygn. akt II K 544/14

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. 420 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług.

Sygn. akt VI Ka 304/15

UZASADNIENIE

M. W. oskarżony został o to że:

w dniu 30 sierpnia 2014 r. w Z. rej. (...) kierował na drodze publicznej samochodem marki M. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem 2,0 promila

tj . o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 5.03.2015 r. w sprawie II K 544/14:

I. ustalił że oskarżony M. W. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 178a§ 1 k.k. ustalając jednocześnie że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie w sprawie warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt.3 k.k. w zw. z art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z wyłączeniem kategorii A na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt.7 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. W. na rzecz Funduszu pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 zł;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu M. W. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z wyłączeniem kategorii A okres zatrzymania prawa jazdy od (...)

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze zasadził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. koszty nieopłaconej obrony z urzędu w kwocie 516,60 zł. w tym podatek VAT w kwocie 96,60 zł.

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Wyrok niniejszy zaskarżył Prokurator Rejonowy w Lubaniu zarzucając 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez błędną ocenę że okoliczności podmiotowe i przedmiotowe sprawy pozwalają na przyjęcie że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu M. W. nie jest znaczny i tym samym warunkowe umorzenie postępowania w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w kontekście rozważań w tym zakresie a zwłaszcza poziom wykazanego stężenia alkoholu znacznie przekraczającej dopuszczalne stężenie jak też rodzaj naruszonych reguł ostrożności i ich stopień naruszenia jednoznacznie wskazywały że o znacznym stopniu zawinienia i szkodliwości społecznej czynu czego nie uwzględnił Sąd I instancji ferując niesłuszne orzeczenie; 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym ograniczeniu orzeczonego na podstawie art.42 § 2 k.k. środka karnego poprzez wyłączenie zakazu prowadzenia pojazdów kategorii A w sytuacji gdy oskarżony dopuścił się w stanie nietrzeźwości kierowania pojazdem mechanicznym.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Pierwszy z zarzutów apelacji okazał się zasadny co skutkowało uwzględnieniem wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie nie zgadza się z ustaleniem Sądu I instancji że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego M. W. nie są znaczne. Na potwierdzenie powyższego Sąd I instancji przytoczył następujące argumenty: oskarżony kierował samochodem w porze nocnej, przy niewielkim natężeniu ruchu, na drodze o drugorzędnym znaczeniu, jego celem było jedynie przestawienie źle zaparkowanego samochodu na pobliski parking, ponadto oskarżony jako (...)a następnie (...)miał wzorowe opinie, popadł wprawdzie w uzależnienie od alkoholu ale podjął leczenie i terapię, przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu okazał skruchę i żal w niniejszej sprawie (str. 4 uzasadnienia, k. 111 akt). Te argumenty jednak nie przekonują, niektóre z nich są zupełnie chybione. Oskarżony miał we krwi 2,0 promila alkoholu, co jest bliskie stanowi upojenia alkoholowego i w tym stanie bezpośrednio po wyjściu z jednego z barów w Z. wsiadł za kierownicę samochodu. Jak słusznie zauważa skarżący w uzasadnieniu apelacji, jedynie z gołosłownych, nie potwierdzonych innymi dowodami wyjaśnień oskarżonego wynika że zamierzał przestawić samochód na parking. Z zeznań świadka Z. K. nie wynika bynajmniej aby oskarżony jechał w stronę parkingu, zawracał on samochodem na ul. (...), wjechał do rowu, jak świadek podszedł do jego auta oskarżony zachowywał się tak jakby chciał ruszyć i uciec, świadek wyciągnął go z auta i zabrał kluczyki od pojazdu (k.21). Sąd I instancji w ustaleniach faktycznych bynajmniej nie ustala że oskarżony zamierzał zaparkować auto (str. 1

uzasadnienia, k. 108 akt), powołując to dopiero niespodziewanie jako argument przy uzasadnianiu warunkowego umorzenia postępowania. Nie wpływa zasadniczo na obniżenie społecznej szkodliwości czynu fakt, iż oskarżony jechał samochodem w nocy, było wówczas lato, bar był czynny, wątpliwy jest więc argument że natężenie ruchu było niewielkie. Wzorowe do tej pory opinie z miejsca pracy, nienaganny sposób życia oskarżonego, przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyrażenie skruchy nie zmieniają faktu, iż nie sposób przyjąć że wina oskarżonego w niniejszej sprawie nie jest znaczna, podobnie jak społeczna szkodliwość czynu oceniana przez pryzmat wszystkich okoliczności z art. 115 § 2 k.k. W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.

Sąd Okręgowy nie mógł zmienić zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku skazującego w miejsce wyroku warunkowo umarzającego postępowanie ponieważ reguła ne peius z art. 454 § 2 k.p.k. obowiązuje w niniejszej sprawie, pomimo uchylecia tego przepisu ustawą z 27.09.2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (D.U z 2013 r.poz.1247 ze zm. – patrz art. 36 pkt.2 w/w ustawy).

Odnoszenie się w tej sytuacji do drugiego z zarzutów podniesionych w apelacji było przedwczesne (art.436 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia i wyda wyrok w którym rozstrzygnie o sprawstwie i winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej i wymiarze kary mając na uwadze wszystkie okoliczności o których mowa powyżej.

Na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 420 zł. oraz 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.